

МІНІСТЕРСТВО НАУКИ І ОСВІТИ УКРАЇНИ
СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ЦЕНТР ЗАОЧНОЇ, ДИСТАНЦІЙНОЇ ТА ВЕЧІРНЬОЇ ФОРМ НАВЧАННЯ

Кафедра журналістики та філології

**УКРАЇНСЬКИЙ КІНЕМАТОГРАФ: ДОБІРКА АВТОРСЬКИХ
РЕЦЕНЗІЙ**

Ukrainian Cinema: The Collection of Author's Reviews

Кваліфікаційна робота
освітнього рівня «бакалавр»
студента спеціальності
«Журналістика»,
освітньої програми «Журналістика»,
групи ЖТ.з-81
Муковнікової Дар'ї Дмитрівни

Науковий керівник:
Ковальова Тетяна Вікторівна,
доцент, кандидат наук із соціальних
комунікацій

Суми 2022

Бібліографічний опис

Муковнікова, Д. Д. Український кінематограф: добірка авторських рецензій [Текст]: робота на здобуття кваліфікаційного ступеня «бакалавр»; спец. 061 – журналістика / Д. Д. Муковнікова; наук. керівник Т. В. Ковальова. – Суми: СумДУ, 2022. – 22 с.

У роботі на основі вивчення специфіки написання журналістських текстів щодо української кінематографістики розглядаються особливості підготовки власного творчого проекту, створення журналістських матеріалів у жанрі аналітичної рецензії та їх поширення у медіапросторі.

Ключові слова: українська кінематографістика, кінематограф, рецензія, журналістські матеріали.

СЛОВНИК КЛЮЧОВИХ ТЕРМІНІВ

1. Cinematography – кінематограф;
2. Review – рецензія;
3. Ukrainian culture – Українська культура;
4. Journalism – журналістика;
5. Ukrainian films – Українські фільми;
6. Ukrainian content – Український контент;
7. Full-scale Russian invasion – Повноцінне російське вторгнення;
8. Comedy – комедія;
9. Drama – драма;
10. Journalistic materials – журналістські матеріали;
11. Audience – аудиторія;
12. Genre – жанр;
13. Actors – актори;
14. Directors – режисери;
15. Ideas – ідеї.

ЗМІСТ

I. ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА.....	5
ВСТУП.....	5
РОЗДІЛ 1	7
СПЕЦИФІКАЦІЯ ІНФОРМАЦІЙНОГО ПРОДУКТУ	7
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	9
II. ІНФОРМАЦІЙНИЙ ПРОДУКТ	11
ВИСНОВКИ	22

I. ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА

ВСТУП

Культура – це сукупність матеріальних і духовних цінностей, що були створені суспільством, народом чи общиною, це одна із ознак розвитку народу, нації та країни. Для України, яка за час своєї історії перебувала під владою інших держав, продукти культури стали засобом самоідентифікації та вирізнення себе з-поміж інших країн Європи. Кінематограф – одна із галузей культури, що пов'язана зі створенням фільмів, серіалів, анімаційних стрічок.

Після початку повноцінного російського вторгнення до України 24 лютого 2022 року у суспільстві помічається відторгнення продуктів, пов'язаних з країною-окупантом, зокрема до цього явища разом із книгами, музикою входять і продукти кінематографу. Українці звертають більше уваги на речі, вироблені своїми співгромадянами, тому сьогодні питання існування та розвитку українського кіно стає все актуальнішим.

Мета нашої роботи полягає у створенні рецензій на продукти українського кінематографу, створені в період з 1991-го року до сьогодні.

Для досягнення поставленої мети необхідно виконати такі **завдання**:

1. Опрацювати наукові праці, що пов'язані з культурою та кінематографом;
2. Створити власні матеріали, пов'язані із продуктами українського кінематографу.
3. Описати створені матеріали та ілюстрації до них, визначити тему, ідею, джерела фактів, цільову аудиторію та сферу застосування.

Авторський задум нашої роботи полягає у написанні журналістських матеріалів у жанрі «рецензія» на окремі продукти українського кіновиробництва, що були створені за часи незалежності України. Після прочитання цих текстів наша

аудиторія зможе отримати оцінку якості продукту і вирішити, наскільки доречно присвятити власний час на перегляд того чи іншого фільму/серіалу. Також ці рецензії зможуть додатково збільшити популярність стрічок і залучити нових глядачів.

Структура роботи: кваліфікаційна робота складається з пояснювальної записки (яка включає вступ, опис інформаційного продукту та список використаних джерел), творчого доробку та висновків. Загальний обсяг роботи – 21 сторінка.

РОЗДІЛ 1

СПЕЦИФІКАЦІЯ ІНФОРМАЦІЙНОГО ПРОДУКТУ

Для своєї роботи ми створили дві рецензії на українські фільми, що вийшли від 1991 року: «Мої думки тихі» (2019) та «Дике поле» (2018 рік). Матеріали отримали такі назви: «Невловимий птах. Рецензія на фільм «Мої думки тихі» та «Дорога додому – дорога в один кінець. Рецензія на фільм «Дике поле». Стрічка з першого матеріалу розповідає про звукорежисера Вадима, який вирушає додому на Закарпаття, аби виконати завдання замовника. «Дике поле» – фільм, знятий за мотивами роману Сергія Жадана «Ворошиловград», що розповідає про світ довоєнного Донбасу.

Приводом до створення рецензій на ці фільми стало зростання популярності українського контенту на тлі російсько-української війни та відторгнення всього російського.

Перед написанням матеріалів ми переглянули кожен стрічку на стрімінговому сервісі Sweet.tv та зібрали факти про них на різних сервісах:

- IMDb;
- Sweet.tv;
- Wikipedia.

Під час створення матеріалів ми послуговувалися фактами з цих джерел, а також власними оціночними й аналітичними судженнями, сформованими після ознайомлення із предметами рецензій. Матеріали писали, використовуючи ноутбук, програму Microsoft Word та сервіс Google для пошуку ілюстрацій.

Для тексту «Невловимий птах. Рецензія на фільм «Мої думки тихі» використали три ілюстрації із сайтів:

- <https://takflix.com/en/films/my-thoughts-are-silent>

- <https://www.the-village.com.ua/village/culture/culture-news/304021-za-filmom-moyi-dumki-tihi-na-zakarpatti-stvoryat-turistichniy-marshrut>
- <https://hromadske.ua/posts/neshablonna-komediya-z-lyudskim-oblichchiam-subyektivna-recenziya-na-film-moyi-dumki-tihi-vid-hromadske>

«Дорога додому – дорога в один кінець. Рецензія на фільм «Дике поле» теж має три ілюстрації із сайтів:

- <https://life.ppravda.com.ua/culture/2018/11/7/233992/>
- <https://ranok.ictv.ua/ua/2018/11/13/film-dike-pole-zhadana-viveli-na-velikij-ekran/>
- <https://rozmova.wordpress.com/2019/09/28/volodymyr-yatsenko/>

Цільова аудиторія матеріалу «Невлівимий птах. Рецензія на фільм «Мої думки тихі» – це люди, які слідкують за кінематографом, зокрема українським, і особливо полюбляють комедії. Цільову аудиторію матеріалу «Дорога додому – дорога в один кінець. Рецензія на фільм «Дике поле» теж складають поціновувачі кінематографу, але ця робота, як і фільм, орієнтовані на любителів драм та реалізму.

Обидві рецензії можуть бути опубліковані як у профільних виданнях, що спеціалізуються на кінематографі та масовій культурі, так і в загальнотематичних друкованих чи онлайн-ЗМІ у рубриці «Культура», «Кінематограф» або «Розваги».

Ідея наших матеріалів – привернення уваги до українського контенту, розкриття позитивних і негативних сторін конкретних фільмів.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Брюховецька Л. Приховані фільми. Українське кіно 1990-х. Київ : АртЕк, 2003. 384 с.
2. Вайда Анджей. Кіно і решта світу. Автобіографія. Київ : Етнос, 2004. 312 с.
3. Василенко М. С. Тенденції розвитку аналітичних матеріалів у сучасній журналістиці. URL: <http://journlib.univ.kiev.ua>
4. Гетьманець М. Ф. Сучасний словник літератури і журналістики. Харків: Прапор, 2009. 384 с.
5. Госейко Л. Історія українського кіномистецтва. 1896–1995. Київ : Кіно-Коло, 2005. 464 с.
6. Здоровега В. Й. Теорія і методика журналістської творчості: підручник. Львів : ПАІС, 2004. 268 с.
7. Ілленко Ю. Парадигма кіно. Київ : «Абрис», 1999. 416 с.
8. Історія світового та вітчизняного кіномистецтва : хрестоматія : [у 2 т.]. 2011. 539 с.
9. Капельгородська Н., Глущенко Є., Синько О. Кіномистецтво України в біографіях. Київ : ТОВ «АВДІ», 2004. 712 с.
10. Кінематограф у контексті культурного простору ХХ століття : монографія. Київ : Інститут культурології НАМ України, 2017. 303 с.
11. Кінематограф ХХ століття: монографія. Київ : Логос, 2018. 398 с.
12. Кіно як синтез мистецтв: звук і музика... : монографія. Київ : НАКККіМ, 2012. 336 с.
13. Лаврик О. В. Основи журналістики : навч.-метод. посібник. ХНУ ім. В. Н. Каразіна, 2008. 73 с.
14. Михайлин І. Л. Журналістика як всесвіт: вибрані медіадослідження. Харків: Прапор, 2008. 512 с.

15. Михайлин І. Л. Журналістська освіта і наука: підручник. Суми: Університетська книга, 2009. 336 с.
16. Михайлин І. Л. Основи журналістики : підручник. 3-є вид., доп. і поліпш. ЦУЛ, 2003. 284 с.
17. Потятиник Б. В. Інтернет-журналістика: навч. посіб. Львів: ПАІС, 2010. 246 с.
18. Потятиник Б. В. Медіа: ключі до розуміння. Львів: ПАІС, 2004. 312 с.
19. Українська журналістика: вчора, сьогодні, завтра. Київ, 1998. 180 с.
20. Український словник-довідник екранних медіа: лексикон кіно, телебачення, відео та Інтернету. 2007. 302 с.
21. Nowell-Smith G. The Oxford History of World Cinema. Oxford University Press, 1999. 856 с.
22. Serrano S. Movies (And Other Things). Twelve, 2019. 256 с.
23. Writing features, reviews and press releases. URL:
<https://www.bbc.co.uk/bitesize/guides/zqt7k7h/revision/2>

II. ІНФОРМАЦІЙНИЙ ПРОДУКТ

Невловимий птах. Рецензія на фільм «Мої думки тихі»

«Мої думки тихі» – стрічка Антоніо Лукіча, що стала для нього дебютом у світі повнометражних фільмів. До цього режисер вже встиг отримати нагороду за найкращий документальний проєкт у Парижі та взяти участь у змаганнях «Україна. Шлях до миру». Тож який-не який, але досвід у створенні фільмів Антоніо має і це заспокоює перед переглядом першого повного метру. Тим більше, саме після «думок» Лукіч пройшовся світом українського кінематографу, ставши режисером серіалів «Королі палат» та «Секс, інста і ЗНО» і ще одного фільму «Люксембург, Люксембург», який має побачити світ цього року. Але це буде пізніше.

Джерело: <https://takflix.com/en/films/my-thoughts-are-silent>

«Мої думки тихі» побачив світ у 2019 році на щорічному міжнародному фестивалі у Карлових Варах, де одразу ж отримав спеціальну нагороду від журі конкурсу. У липні того ж року стрічка приїхала до України, отримала приз

глядацьких симпатій на Одеському кінофестивалі, а в січні 2020-го вже демонструвалась у кінотеатрах країни.

Чи став фільм успішним? Подивіться самі:

1. Права на нього придбала європейська компанія НВО для свого стрімінгового сервісу;
2. Став першим українським фільмом, що транслювався у Білорусі;
3. Отримав сторінки в інтернет-сервісах Sweet.tv, Takflix, oll.tv;
4. Має рейтинг 7,9 балів з 10 на сервісі IMDb.

І що важливо, фільм окупився. З кошторисом у 9,4 мільйони гривень стрічка заробила більше 10 мільйонів лише в кінотеатрах. А додавши прибуток від онлайн-стрімінгу, можна порадіти за творців – вони таки заробили. Більше того, така ситуація дозволила Антонію Лукічу почати роботу над сиквелом – «Мої думки тихі 2», який продовжить сюжет першого фільму. А який сюжет у першого фільму?

Про що фільм?

Вадим Ротт – звичайнісінький хлопець, який народився на Закарпатті, переїхав до Києва і займається не звичайнісіньким заняттям. Він – звукорежисер, який збирає звуки для проєктів іноземних компаній. І розповість фільм про чергове подібне замовлення – канадський розробник створює гру і потребує для неї записи голосів тварин. Але не аби-яких, а саме українських. Додаткову плату канадець призначає за доріжку зі співом рахівського крижня – надзвичайно рідкісного птаха, що живе лише в одній місцині Закарпатської області. Тварини такої насправді не існує, це вигадка сценариста. Його роль у фільмі (точніше роль кісток) зіграли рештки звичайного самця домашньої качки.

Джерело: <https://www.the-village.com.ua/village/culture/culture-news/304021-za-filmom-moyi-dumki-tihi-na-zakarpatti-stvoryat-turistichniy-marshrut>

Вадим ризикує і бере замовлення задля цілком буденної мотивації – він виплачує кредит за ремонт зубів. Цим, насправді, фільм і чіплятиме протягом двох годин – своєю буденністю і наближеністю до глядача. Чого вартує лише поїздка Вадима у вагоні «Укрзалізниці». Чули про подорожі залізницею з яєчками та бутербродами в лоточках? Тут саме так. І дитина, що плаче на сусідньому місці знайшлася, і ноги, що ледь не торкаються твого обличчя в плацкарті є. І ноги в берцях та камуфляжних штанах теж є. Фільм створювали вже під час війни на Донбасі, тому це теж така собі буденність. Та і сам Вадим не здається актором. Андрій Лідаговський зміг стати таким ж звичайним героєм, як і ситуації до яких той потрапляє – сором'язливий, закритий, іноді непристосований до критичних ситуацій, іноді хлопець із сюрпризом. Персонаж Андрія зміг стати людиною, а зважаючи на загальну тенденцію фільму саме це від нього і вимагалось. Це проявляється у багатьох ситуаціях: у розмовах з матір'ю, в уроках водіння, в суперечках з прикордонниками. Персонаж Андрія чіпляє і змушує повірити у те, що відбувається на екрані.

Далі за сюжетом Вадим повертається додому. Себто, до Закарпатської області.

Режисер фільму Антоніо Лукіч народився в Ужгороді, тож хто якщо не він міг вдало передати атмосферу цього регіону? Сакури, якими відомий обласний центр і який має тематичний фестиваль, пейзажі з полями, полонинами, лісами, скелями, одяг місцевих жителів, самі місцеві жителі з їхньою говіркою та характером, фотосесії дівчат, безхатки, які порпаються у смітнику, побут у квартирах, сімейні застілля – все це і не лише створює атмосферу фільму і Закарпаття, яка змушує повірити у реальність побаченого на екрані. Це те, що Лукічу та всій команді творців вдалося абсолютно і безперечно. Особливої уваги заслуговує діалект місцевих мешканців – якщо ви бодай колись були на території Закарпаття-Прикарпаття, то знаєте про що мова. Деяких героїв важко зрозуміти, встигаєш вхоплювати лише окремі слова, але тим перегляд стрічки стає лише веселішим. На жаль, із цим пов'язана одна із логічних помилок фільму – якщо Вадим встиг пожити в Києві і позбавитись діалекту, то його мама, за сюжетом, весь цей час була вдома. Проте жодної нерозбірливої говірки чи характерних слів у її вимові не помітно. Певно, автори хотіли зробити хоча б головних героїв та їхню мову зрозумілими для глядача, проте помилка в логічності від цього нікуди не зникає.

Інший недолік «моїх думок» – надмірне звернення до «советщини» та «російщини» там, де це можна уникнути. Вадим користується операційною системою Windows російською мовою. Потім він же дивиться відео на YouTube тією ж російською мовою. У квартирі однієї з персонажів фільму стоять книжки російською мовою. Героїня українського фільму в розмові згадує, що дивилась «Любовь – не картошка» – російський серіал. Чи можна було цього уникнути? Так. Чому не уникнули? Питання. Стрічка побачила світ у 2019-му – за п'ять років від початку бойових дій в Донецькій та Луганській областях. Її презентували на кількох міжнародних фестивалях від імені України. Тоді чому в одному зі ста найкращих

фільмів в історії українського кіно залишається підтримка російської мови, книг та кінематографу – питання до творців.

Насправді, хоча основною темою фільму можу здатися пошук легендарного рахівського крижня, головне у стрічці зовсім інше. «Мої думки тихі» про стосунки. У цьому випадку – про стосунки між матір'ю та сином. І показали їх на диво живо і по-справжньому. Не забули про спокійні розмови, сварки, нерозуміння між поколіннями і, звісно ж, про юнацький максималізм – його Андрій Лідаговський передав якісно. Галина Ротт, героїня Ірми Вітовської, йому в цьому допомогла.

Про що музика?

«Мої думки тихі» – фільм про звукорежисера, тому чи могли тут напартачити з музикою? Звісно ж ні. Аудіо, як і сама стрічка, здебільшого піддаються впливу ретровейву. Це стиль, який наслідує музику 1980-х, разом із цим додаючи щось нове та сучасне. M.O.O.N., Dylan Ross, Volt Age, Voyager створюють незабутнє відчуття подорожі в минуле, адже Вадим і сам вирушає в своє минуле – до рідної домівки. Не обійшлося і без української музики – «То моє море» Сестрички Віки виконує ту ж функцію, що й попередні виконавці. А персонально для героїні Ірми Вітовської автори фільму придбали права на трек Viva Forever гурту Spice Girls. Мама Вадима мріє жити як Вікторія Бекхем, тому поява її гурту здається цілком доречною.

І в результаті...

«Мої думки тихі» вдався. Він зміг стати фільмом, який інакше як траїкомедією і не назвеш. Кумедні ситуації, де головний герой переслідує страусів, де старша жінка зваблює молодика, переплітаються із драмою, в якій розкриваються стосунки сина з матір'ю, проблема самотності та пошуку себе. Антоніо Лукіч зміг створити сюжет, який чіпляє своєю буденністю, але може запропонувати щось цікаве і незвичне, представив героїв справжніми людьми і таким ж справжнім продемонстрував життя на Закарпатті. Попри недоліки, «Мої

думки тихі» – це стрічка, за яку не соромно. Врешті-решт, не дарма ж її високо оцінили на міжнародних фестивалях?

Джерело: <https://hromadske.ua/posts/neshablonna-komediya-z-lyudskim-oblichchiam-subyektivna-recenziya-na-film-moyi-dumki-tihi-vid-hromadske>

Дорога додому – дорога в один кінець.

Рецензія на фільм «Дике поле»

«Даниїле, рабе Бога живого! Бог твій, Якому ти незмінно служиш, чому ж не врятував тебе від левів?» Даниїл відповів йому з рову: «Царю! Бог мій послав Свого ангела закрити пащі левів, бо я виявився чистим перед Ним, і перед тобою, царю, я не вчинив злочину». Тоді цар звелів витягти Даниїла з рову, а туди кинути його звинувачувачів. І не встигли вони торкнутися землі, як леви схопили і розірвали їх. Після цього цар Дарій написав наказ: «Мною дається повеління, щоб у всякій області царства мого тремтіли і благоговіли перед Богом Даниїловим, тому що Він є Бог живий і присносущний, і Царство Його непохитне, і володіння Його вічне».

Джерело: <https://life.pravda.com.ua/culture/2018/11/7/233992/>

«Дике поле» – типовий вестерн, перенесений в реалії довоєнного Донбасу. Створений за мотивами роману Сергія Жадана «Ворошиловград», він зміг показати пригоди героя у жорстокому світі, його прагнення цей світ поліпшити. Стрічка стала першим повнометражним фільмом для Ярослава Лодигіна, який до цього створив лише короткометражку «Золотий парашют». «Дике поле» побачив світ у 2018 році і того ж року взяв участь у міжнародному фестивалі «Темні ночі». А в 2019 «Дике поле» потрапив на стрімінговий сервіс Sweet.tv і навіть на телебачення.

На жаль, розширення каналів поширення не допомогло творцям фільму заробити – із бюджетом майже 31 мільйон гривень стрічка отримала більше двох мільйонів. Тим не менше, на порталі IMDb «Дике поле» зібрав 7,4 балів з 10 і номінувався на звання «найкращого фільму» українською премією «Золота дзига».

Заправка

Як вже зазначили, «Дике поле» – український вестерн, який має в собі героя Германа і жорстокий світ довкола нього. Брат «Гери» таємничо зник і лишив родичу заправну станцію в самих нутрощах Донбасу – серед полів та піщаників. І якщо ви вирішили, що саме Герман тут головний герой, то ви помилилися. Головна тут заправка. Саме вона об'єднує персонажів, вона їх розсварює, через неї вбивають і на її території кохаються. І саме вона приводить до себе Геру, саме вона змушує його повернутися додому і там лишитися. У місцях свого дитинства він зустрічає Кочу – колись приклад для молодих і популярного колись бандита: «У його квартирі хлопчики набиралися мужності, а дівчатка набиралися досвіду». До їхньої банди доєднується Шура Травма – колишній футболіст, найкращий у місті, який зараз підпрацьовує автомеханіком.

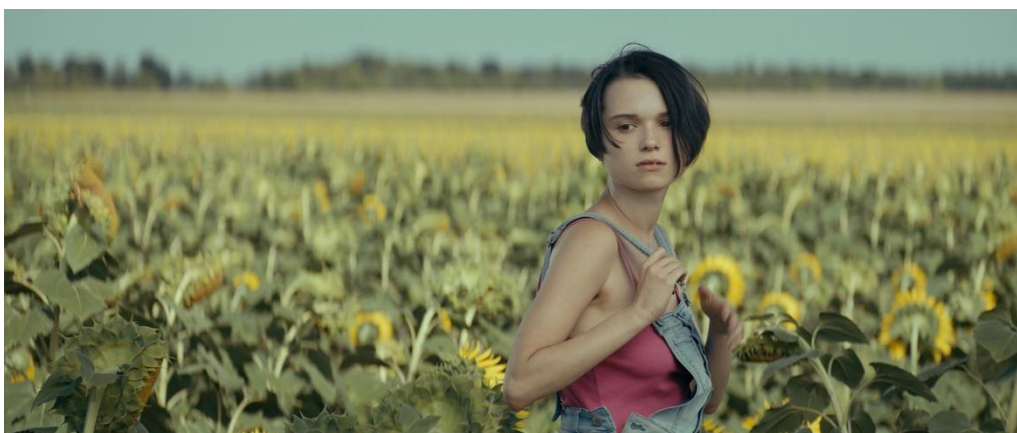
Джерело: <https://ranok.ictv.ua/ua/2018/11/13/film-dike-pole-zhadana-viveli-na-velikij-ekran/>

Георгій Поволоцький та Володимир Ямненко чудово виконали свої ролі і змогли стати типовими представниками тієї місцевості. Їхні герої перетворилися на

наставників Германа, персонажа Олега Москаленка. Останній, до речі, зіграв не гірше. За ті дві години, що йому відведені у фільмі, актор продемонстрував розвиток від недосвідченого міського хлопця до чоловіка, який готовий стояти за своє. Власне, це і є основною ідеєю стрічки – боротьба за те, що належить тобі. В одній зі сцен Гері це пояснюють прямими словами, буквально, але й інші сцени просякнуті цим. Скажімо, знайомство Германа з бізнесменом Марленом, якому не до вподоби місцеві мешканці: «Ви думаєте, якщо народилися тут, то маєте право тут залишатися?». Чи битва за заправну станцію, яка стає кульмінацією всього сюжету. Сценаристи, серед яких і сам Жадан, неодноразово наголошують на ідеї фільму – боротьбі за своє.

Окреме місце в сюжеті виділили Пастору, герою Олексія Горбунова. Він не має більше за інших сцен чи діалогів, ми не знаємо його повну біографію, але його проповіді супроводжуватимуть і лишатимуть враження на глядача протягом всього часу стрічки. Він доносить Герману іншу ідею, важливу для фільму – наскільки важливо бути чесним із самим собою. І справді, в кримінальному світі фільму з його спокусами та страхами ці слова Пастора стають настановою нашому герою.

Серед цих високих ідей не могло не знайтися місця коханню. Воно тут своєрідне, незвичайне, його лінія не має початку і кінця, але автори певно вважають любов настільки ж важливою ідеєю, як боротьба за своє. Євгенія Муц в образі Катерини чудово показала почуття на екрані так, як того вимагав сам фільм – так, ніби почуттів і немає. Довкола поля Донбасу та криміналітет, то звідки тут взятися дівчині, що мріє про принца на білому коні і вічне кохання? Катерина відчуває свою реальність і пристосовується до неї і це свідчить про добре зіграну роль від Євгенії.

Джерело: <https://rozmova.wordpress.com/2019/09/28/volodymyr-yatsenko/>

На жаль, в дечому з реалізмом автори таки перебрали. Українською мовою в «Дикому полі» говорять лише декілька героїв, тоді як більшість послуговуються російською. І авторів дійсно можна було б виправдати, сказавши «на Донбасі так і є», проте є проте. В одному з найгучніших українських релізів 2018 року українська мова практично не звучить і це не може не засмучувати. Як і використання в саундтреці композицій російською: «На заре» та «Супчик».

І що в результаті?

«Дике поле» – цікавий вестерн в українському стилі, який пашіє рідними і знайомими пейзажами та реальністю. Він розповідає про важливі ідеї: робить це прямо, періодично, але цінність ідей від цього не зменшується. З технічною стороною тут все добре: цікава операторська робота (ох вже ці крупні плани), хороший звук і в більшості прийнятний саундтрек, реалістичне оточення і декорації. Так само добре із сюжетом та людьми, які його розповідають: він не дає засумувати, підкидає нові деталі і лишається наповненим сенсом, тоді як актори таки зрозуміли, кого і де вони мають грати. Тому їхні персонажі здаються ідеально вписаними в свою реальність та ситуації, емоції та репліки цілком відповідають загальному образу стрічки.

Тут не обійшлося без недоліків, які не дають можливості назвати цей фільм одним із найкращих, але якщо вам кортить згадати довоєнний Донбас, подивитися на свою Україну та нагадати собі, що завжди варто боротися – «Дике поле» для вас.

ВИСНОВКИ

Українська кінематографістика, відома творами Довженка та Параджанова, активно розвивалася протягом ХХ століття і продовжує цим займатися сьогодні, приносячи до української культури імена сучасних акторів та режисерів. Українські фільми рекламують за допомогою трейлерів і ТБ-роликів, але вони так само потребують популяризації за допомогою засобів масової інформації – так аудиторія цього контенту лише зростатиме і сприятиме його розвитку. Для такого завдання підходить жанр «рецензії», оскільки розкриває основні ідеї продукту, його позитивні та негативні сторони і здатен заохотити глядача до перегляду предмету рецензії.

Попередньо опрацювавши літературу, присвячену кінематографу та журналістиці, ми створили дві рецензії під назвами «Невловимий птах. Рецензія на фільм «Мої думки тихі» та «Дорога додому – дорога в один кінець. Рецензія на фільм «Дике поле», де оцінили фільми 2018 та 2019 років від українських режисерів. В рецензії на стрічку «Мої думки тихі» виокремили її позитивні аспекти, оглянули сюжет, визначили основні ідеї, які пропагує фільм та зробили висновок щодо місця фільму в українській культурі. В матеріалі «Дорога додому – дорога в один кінець. Рецензія на фільм «Дике поле» оглянули передісторію створення фільму та донесли до аудиторії головні плюси фільму, які заохочуватимуть читачів до перегляду. Обидва матеріали доповнили ілюстраціями, які поліпшать сприйняття інформації та доповнять текст. Прочитавши наші рецензії, аудиторія дізнається про стрічки, які могла пропустити в інформаційному просторі, а також вирішить, чи варто присвячувати час перегляду фільмів.

Відтак створені нами матеріали після публікації не лише донесуть інформацію до читача, а й виконують завдання з популяризації українського контенту, попит на який останнім часом активізувався.